

В НІМЕЧЧИНІ.

Політичний огляд.

В Німеччині відчувається настрій, схожий на тишину перед бурєю.

Контрреволюція готується до наступу. Готується на різноманітні причини. Перша — зовнішньо-політична. Нейтральність Німеччини — товар, який німецька контрреволюція продає в відповідний момент.

В той момент, коли червона армія стояла коло границі Німеччини, цей товар вартувався дорого. Той Симонс (німецький міністер закордонних справ) з компанією не встиг еше продати нейтральності. Але товар сей псується, а не зберігається. Тому німецькі юнкери постаралися на продаж його як найкраще, як лише буде для сего відповідна причина. Така причина являється, як тільки червона армія вернеться до границі Німеччини: контрреволюція Німеччини буде тоді, після всієї правдоподібності, наступати проти революції. Або, що еше гірше, німецькі юнкери використали національні інстинкти мас і постаралися на літні з Росією проти Французів.

Друга з причин, яка заставляє німецьку контрреволюцію бути на поготові — се готовність німецького пролетаріату виступити активно на поміч совітській Росії з наміром нейтральності, як сего домагаються ся комуністи. Німецькі робітники пильно слідять за транспортними. Але так як кожний виступ пролетаріату на рідному бою, далішній виступ — або поразка з боку червоної армії, або поразка з боку пролетаріату, хоч і помало, вдиляють нові догадки. Слідити за нейтральністю — неможливо, доки в пролетаріаті нема власного органу, політичного органу, який контролював би контрреволюційне правління.

Таким органом е совет робітничих депутатів. Тому Комуністична Партія Німеччини вивигнула гасло: вибирати робітничі совіти. Маси, хоч і поводи, приймають се гасло. Але як тільки в Німеччині відбувається сего згід з совітством, то тут розгорілась громадянська війна. Правдоподібно, що контрреволюція розпочала наступ еше перед тим.

Контрреволюція працює всіма силами. Приготовляються ся воєнні формации: розгортаються "контррольна комісія" (складаюча ся з профсоюзників, еседеків і незалежних комуністів); сих панів виклинуто тому, що вони еше на початку сказали, що від такої комісії цілковито нема "чого сподіватися"; в Вюртембурзі фабрики охороняють жовніри, тому, що робітники не хотять давати 10 процент з платні на податки; на Шлезьку устроюють ся провокаторські націоналістичні напади на Французів і Польків.

Небезпечніша за ся являється контрреволюція — контрреволюція в революційній шубі, але в міщанських, контрреволюційних калісолах.

Панове незалежні, які вернулись з Москви, з конгресу III. Інтернаціоналу, написали кілька статей. Так пан Дітман написав про Росію такі пригварі новини, що вся буржуазна преса передувала їх з адвистістю: сь, мовляв, дивись, що оповідає зазвятий революціонер про большевицьких поганів!

Еще гірші від тих міщанських "революційних" котрі однакво при першій нагоді перейдуть до Шлейдема, е ті елементи пролетаріату, котрі прибрались тепер в новішу форму "большевизму", а іменно в большевизм під націоналістичним сесом.

Події в Бреславі показують, що е еше німецькі робітники, котрі запалюють ся подумішено "національній гордості", котра показує свої гострості на полі домана меблів в яких небув французьким або польським консулствами. Трапляється еше гірше. Так на зібранні "соціал-демократів в Берліні нараз виступає генерал Гоффман, той самий, що накривав в Бересті на большевиків і потропив на них шаблю. І сего генерала слухають робітники з увагою і навіть оплескують його.

Під'єм революційної енергії. Але не дивлячись на всі негативні сторони, революційний настрій мас росте. Симптомом сего е два факти Перший виявляється в тім, що чисельна партія незалежних (U. S. P.) розпадається на тому, що частина мас настроєна революційно і бажає прочистити партію і прилучити ся до III. Інтернаціоналу. Наперекір крикам всіх Кавтських, Гільфердингів, Кріспієнів, Дітманів і їх подібних революціонерів.

Другий факт — се побільшання впливу комуністичної партії на пролетаріат Німеччини. Еше пів року тому назад нас не хотіли слухати. Над нами насміювали ся, нас називали маленькою секцією. Тепер же нас кличуть до всіх фабрик і заводів: пояснити їм наші ключі і наш погляд на політичну ситуацію.

Ми по всій правдоподібності на передодні революційних подій.

Кожний комуніст повинен бути на поготові. Але кожний комуніст повинен бути холонокровним революціонером. Тільки тоді ми переведемо наше діло так, як слід.

2. IX. 1920. ("Красний Набат", Гамбург.)

Кривавий сказ.

(3 пісень чорного крука.)

Слідом крові круком чорним
Я лечу, лечу, лечу,
Поле-даном незораним
Сміхом-реготом повторним
Речу-ся і кричу.

Жах-жах-жах! — гудуть гармати,
Свасю-свасю кулемет,
Скачє вєрєхня крилатий;
Не один впаде тут, стятий,
Під блакитний спить намет!

Ніч покривє поле я шапці,
І засне козар байдий, —
Панахду в хижім танці,
Справлять звірі-сіроманці,
І завинуть упокій.

А на обрії в тумані,
Як зажерє зоря,
Знов гармати неблагатні
Причитають на світанні
День білого косяра.

Слідом крові й я за ними
Упіру в кривавий вир...
Хай десь плаче Хтось незримий,
Не розвіє він гіркими
Дим нескінченних офір!

Сайз кривавий дощ пролетєть ся
З хмар багрових не не раз,
Поки світ охамєнєть ся,
Поки щєше і мєнєть ся,
Вже навкє кровавий сказ!...

Вієнь, 17. IX. 1920. П. СТАХ.

ШЛЯХ ДО ВІДРОДЖЕННЯ
ПРОМИСЛОВОСТІ.

Учот, загальний план і економічна політика.

Підупадок продукції робить питання про засоби до збільшення продуктивності праці найбільш життєвим і найбільш пекучим питанням в радянській федерації. Отже не дивно, що російська комуністична преса присвячує сій справі низку статей, цілий ряд спеціальних збірників і збірників, починаючи від Всеросійської Центральної Ради Професійних Союзів і кінчаючи окремими правліннями сих спілок і фабрик — всі вони докладно обговорювали і організовано розв'язували се завдання.

Чи завдання радянська влада відводити промисловість і загальну економіку життю? На сій всі західно-європейській "пророчицькій", по ріжкому пророкує. Від позитивної відповіді на се залежить, залежить між іншим і успіх відновлення політичних і економічних зносин Західної Європи з Росією. "Діло" сфери Європи, обмірковуючи дозвілність радянської влади, кладуть в основу своїх міркувань справу економічного відродження країни.

Недавно се питання особливо остро і сензійно було поставлено в Німеччині, в расхарті (парламенті). Інштор його, німецький міністер закордонних справ, відповідав на поставлене запитання "більше ніж позитивно". У відповіді був навіть оптимізм і деяка повага перед певними методами радянської влади, які, по словам д-ра Симонса, приводять до цінних позитивних наслідків в сфері відновлення економічного життя. З окрема, міністер висловлював своє здивування перед здатністю большевиків, налагодити надзвичайно важливу справу "концентрації енергії в промисловому

процесі. Газета "Томас Росі" друкує шифри, якими стареться ся довести своїм негативним відомом. Хоч і "Т. Р." відносно вуглевих районів зазначає, що тільки в Челябинському районі можна дійсно рахуватися з певним підвищенням продукції і що йому належить важна будучиня".

Переганування діяльності радянської влади, руські комуністичні дослідувачі говорять, що, дійсно, в сучасний момент продуктивність праці руського робітника стоїть дуже низько, і що кінце-потрібно вжити всіх засобів для підйому тимчасово пригніченої продуктивності.

Отже питання се, яку технічну організаційну роботу повинна зробити робітничий клас в індустрії, аби спасти її (і себе) від загрози?

Се робота можна розбити на ряд окремих завдань. Перше — витворити і організувати централізований технічний апарат в державному масштабі, який свідомо і по певному плану керував би соціалістичною продукцією і найкращим використанням існуючих машин, установок і інших технічних засобів. Друге, — розлінувати використання робітничої сили, організувати трудову само-дисципліну.

По першому, завдання організується ся робота окремим відділом Вищ. Сов. Нар. Хоз. відповідно закону "Про управління націоналізованими підприємствами", в якому ясно зазначується ся кістка соціалістичного будівництва в промисловості.

Цілком ясно, що технічне налагодження промисловості стоїть в тісному зв'язку з роботою в інших галузях державного господарства. З окрема, продуктивність буде галузеватися, коли заводи не будуть нормально отримувати сировини і потрібні машини, робітники — продукти, і зараз ми її обміняємо, обмежуватися тільки спеціальними завданнями самої продукції.

Тут насамперед слід поставити добре учот тому, що маєт ся в кожному окремому підприємстві: фінанси, запаси сировини, палива, готових продуктів, машини, струмені і інші технічні засоби продукції, а також учот робітничої сили.

Тільки при науковій постановці такого централізованого учоту, централізоване управління зможе свідомо повести вперед промисловість, діючи відповідні загальні завдання і приходячи своєчасно на допомогу заводу, який потребуватиме такої допомоги.

Опираючись на сі відомості, якіми робить ся загальна зводка в промисловості підлі В. Сов. Хоз-а можна уже добре поставити проектове планування продукції по окремим районам і галузям. Такі плани виробляються в головніших галузях промисловості державою і синдикатами, що при капіталістичному лаї. Соціалістичне господарство планове, не анархічне, без них обійтися не зможе.

Коли "правити державою значить передбачати", так в справі управління промисловістю, се значить не тільки передбачати, а крім того проектувати наперед докладно і конкретно всю систему сировини, виробів, намітити заздалегідь потрібний час і фінанси, виробити плани справедливого постачання заводів різними матеріалами, виробити об'єктивну заводську продуктивність, себ-то виробити плани і об'єктивну продукцію в зв'язку з нормою виробки на кожному окремому робітничому.

Сі об'єктивні і кошториси роблять ся для кожного заводу окремо, для кожної галузі по окремим галузям промисловості, і територіально по окремим районам зрештою, всі сі плани зв'язують ся між собою в загальний план для всіх галузей промисловості в цілому, в суцільний організм планового соціалістичного господарства.

Зрозуміло, що все се розплановане повинно опиратися ся о наукову постановку учоту і об'єктивності. Але се не значить, що промисловість повинна останитися і дождатися потім статистики зберуть сей потрібний цифровий матеріал. Комуністам доведеться вжити в свої руки зрубновою війською промисловість і на "ходу", під постійним обстрілом, її мусять реорганізувати. Отже, згідно з військовим часом, війна зазначає на схему будувати ся зразу-ж свідомо з непевності, навіть застарілими і придуваними даними. І ся робота повинна провадитися; вона стає спочатку хоча приблизний загальний робочий план і дозволить розібратися в загальній становищі господарства. Яна доста компас соціалістичній промисловості, якого бракувало капіталістичній, що виробляла "гобар сльпо, на невідомий ринек, і сповідалась на рубничий крик. Тепер, коли між заводами нема капіталістичної конкуренції і боротьби, а всі вони однакво служать народові і підлягають пролетарській владі, клясове робітничє управління розбереть ся, які підприємства слід підтримати, а які не потрібні і завми слід без пошани закрити, задоволюючи і забезпечивши робітників, що тублять заробіток, і переводити їх на иншу роботу.

Як закривати? Для чого закривати? Будуть завше протестувати і писатимуть заінтересовані особи. Треба розширювати і засновувати нові індустріальні заклади, а не припиняти старі.

Сі запитання заставляють нас сказати де-кіляка слів про основні принципи економічної політики найбільшого часу.

Ще світова війна виснажила сировину а безплідна робота заводи "на оборону" зносила машини і інші орудя продукції і занебала промислову річчю споживання, так потрібних для села. Ся остання обставина має колосальне значіння для налагодження тісних зв'язків і товариського співробітництва робітників і селян.

Голод на машини і інші річчя заводських установок, ще не скоро задовольняти ся і зрештою, нормально задовольняти ся, як се було і до війни, тільки вілним поставленням і закордоном. А "закордон" уже починає визнавати совет-а, аби можна було з совет-ами завести товаробіж, а з сього виходить знов, у нас організується ся наше господарство.

З сього видно, що — перше — кінце-потрібно мати об'єктивне вичислення сировини і орудя продукції і друге — інвентаризувати в другорядній підприємстві, які зможуть бути використані в далекій будучині, або які не охоплюють ся зазначеним колом господарства. Треба пригадати, що за часи війни, на всім світі підпадали промисловість, і ще до того вона була саме ремонтуватися і відраджуватися, і значить не так скоро ми зможемо задовольнити свій голод на машини, будівельні матеріали і т. д.

Нашим завданням повинно стати концентрація енергії на основних частинах індустрії: вуголь, залізо, машини, текстильні і шкіряні виробки, будівельні матеріали, хемічні продукти.

І всі матеріальні засоби, які ми маємо, і які зможемо одержати з закордоном, треба повертати на підтримку і відраджєння зазначених підприємств.

Сі підприємства слід підтримувати іноді навіть в хустарній формі. Хай тут продукти обійдуть ся до роже ніж при військовому-заводській виробі, але на се треба йти, бо від кількості сих виробів (вуголь і чугун, наприклад) залежить розвиток самої заводської продукції.

Тоді, що за браком палива і заліза припинилось будівництво нових вагонів і паровозів, і довелось обмежити ся тільки їх ремонтом. Отже, сучасне завдання нашої промисловості се ремонт і ремонт і по можливості розширення основних галузей продукції; безумовно нам зараз слід відмовитися від планів широкого нового будівництва, по скільки воно віднімає засоби від ремонту.

Особливу увагу радянська влада звертє на підприємства, які виробляють харчовий селянський товар. Такі підприємства постачаєт ся в першу чергу всіма засобами для продукції і для харчування робітників.

Зазначені тут засади дозволяють організаторам виробити загальний план відновлення націоналізованої промисловості, розбити підприємства на першорядні і другорядні, по-стачаючи їм матеріали відповідно в першу і другу чергу. Інші-ж заводи тимчасово, або на зване слід рішучо закривати.

Отже, не слід зразу віддаватися песимізму, коли замітно, що деякі заводи підпадають. Можливо, що через се відраджують ся і розширюють ся заводи більш потрібні для сучасного економічного будівництва.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

Безумовно заслугою російської революції е, що вона звернула увагу на азійські народи і почала вести там широку пропаганду за визволенням колоніальних рабів з англійської корми, бо Англія власне е чисто колоніальною державою, яка захопила в свої капіталістичні кліщі пів земської кулі. Пропаганду ведуть там ріжнородні комуністичні місії, які живим і друкованим словом поширюють комуністичні ідеї на цілому Сході. А наслідки сєй праці — виказує саме згаданий конгрес в Баку, на який зїхали ся помімо комунікаційних трудющих представників всіх комуністичних партій Сходу, всіх народів Азії, всіх рас і всіх країв Орієнту. Англійські власті робили делегатам всякого рода перепони, а-рештували, переслідували і відсилали з піворотом, але мимовілля всім переслідувань на конгрес приїхало окола 2000 делегатів, між ними 55 жінок, 1270 комуністичних представників 37 східних народів, репрезентанти білої, жовтої і чорної раси — для обмірковування способів дальшого ведення пролетарської боротьби за визволення колоніальних притіснених робітників і селян цілого Сходу з капіталістично-імперіалістичної неволі.

Під таким наголовком помістив лівський "Вперед" з 24. вересня статтю, в котрій між иншим читаємо: Небогато часу проминуло від покінчення життя, а вже зі всіх закутків краю прихотять висті, що над населенням і то не тільки самих міст, але й малих містечок та сіл зависло мареве голоду.

Аграрна країна, де більшість населення займаєт ся різнництвом, стоїть перед катастрофою голоду — чи се не нагадує порядків у старій царській Росії, в якій правильно що кілька літ в ріжних околицях вибухав голод, якого не могли та не вміли побороти давні царські чиновники?

Недавно ще, бо на засіданні міської апровізаційної комісії у Львові, 29. серпня с. р., директор Стобецький з магістрату та другі "батьки" лівського ратуша стверджували, що "стан апровізації е вдовольняючий", а всі газети з соціалістичним "Дзєнніком Людовим" на чолі писали та впевнювали, що "апровізаційний стан міста добрий", що "мукі, каші і товщі е в апровізаційних магазинах досить" і т. д.

Тимчасом з варшавської, апровізаційної Мекки, з міністерства апровізації прийшли вістки, що край стоїть перед катастрофою, що Галичини загрожують прямо голод.

Співробітник патрістичної "Газети Варшавської" був недавно у міністра апровізації Слівінського і сей, не кричиши з сїм нічим, заявив, що населення "не стане поживи на 3-4 місяці, що треба було давати хліб з мішаними мукі, бульби та других домішок".

Що се значить та як буде виглядати такий хліб, се ми вже мали нагоду пізнати аж надто добре.

Міністер Слівінський виразно заявив, що "американська мукка вичерпана, а нових транспортів не буде, бо на се треба мати або гроші, або кредит, а сего нема й за них трудно" та що "Познанщина не може в сему році дати такої кількості збіжжя, як в минулому році, коли мала се припаси з давних (німецьких) літ". А при тім — говорив міністер Слівінський — треба ще взяти під увагу дезорганізацію (безголове) адміністраційних урядів, що відбєтє ся також фатально на планомерний апровізаційний господарстві". ("Курєр Львовський").

Управитель апровізаційного уряду в Кракові Левіцький являв робітничій депутатській о-чці, що "апровізаційний стан Галичини е катастрофічний і тому мукі і депутати робітничим видати не може" ("Нашуа").

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.

В. Мазуренко.